

Josep Fàbrega i Selva

Paisatges interiors, amb blaus de mar,
des del silenci d'una tarda d'agost

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2012

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2012-P-A-0258-0199

© del text: Josep Fàbrega i Selva

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Josep Fàbrega i Selva

Paisatges interiors, amb blaus de mar,
des del silenci d'una tarda d'agost

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2012

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2012-P-A-0258-0199

El poemari *Paisatges interiors, amb blaus de mar, des del silenci d'una tarda d'agost*, de Josep Fàbrega i Selva, fou guardonat amb un Accèssit al xxxvi Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2012. En foren jurats, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Paisatges interiors, amb blaus de mar, des del silenci d'una tarda d'agost

(ACTE PRIMER)

Festegen al jardí un parell de merles
rere l'ombra cansada de la tarda;
i jo sóc viu, encara, enmig les tèbies
clarors de l'horitzó, i en l'horabaixa
tremolen els camins. A la carena
hi ha un pecat de vermells i grocs de palla
esgrafiant les hores, i és esquerpa
la dansa dels perfils, massa llunyana.
Amb ulls de vent i la mirada encesa
noliejo un espai sense miratges
arran de mar, en l'aigua que rosega
la pell, encara viva, de la platja.
Clavades al sorral hi ha dues lletres
encerclades d'un cor i d'una flama:
són el teu nom i el meu, i mil promeses
cavalcant en el vent de l'esperança.
Cada dia és un solc damunt l'arena
a l'abast del batec de les onades

JOSEP FÀBREGA I SELVA

mentre es desvetllen goges i lluernes
i l'espuma és un tel de nit gebrada.
Solquen la mar, amb les veles esteses,
tots els camins llaurats damunt de l'aigua.
Escriu sense miralls i sense fressa
l'ombra de tu a l'esquer de la mirada.
Un record es fa viu i ara s'entela
en els esculls, feixucs, que m'engavanyen
l'afany d'abastar el nord. El garbí entela
poncelles de setí, i en cada barca
un estol de gavines fa de vela
i dibuixa senders i esgarrifances.
L'arna del temps és un parany i llesca
silenci i plors, miratges i enyorança.

(ACTE SEGON)

Serrells. de neu guarneixen les onades
rinxolades pel vent en aquest dia
gebrat d'espuma i llum. Ara, quan l'alba
obre camins als somnis impossibles,
navego amb els ulls clucs per un miratge,
i escampo dubtes amb les mans de viure
mentre somio ensurts arran de l'aigua
i el temps se'm fa desglaç i letargia
darrere els finestrals de la mirada.
Esgrafien gargots quatre gavines
pels camins del matí, damunt la blava
filera de miralls i estels i espigues.
Encadenat als àmbits d'una obaga
somiuejo en somort, llesco follies
i pentino amb els dits el vent que passa
amb un anhel puixant: fer la collita,
rica, de bergantins i de balandres
il·luminant un port sense falcilles.
Degoten tafetans de boira clara
encesos per un ble que difumina
callols, indis i glaucs i me'ls deixata
per dins d'una clotada sense fites.

Mastego inquietud. Sento l'oracle
bastir paranys de sal i de metzines.
Lluny, massa lluny, ressona una balada:
sirenes i coralls sembren i esquitxen
baules, rostolls i pols amb aigua blava.
Ofegat per l'enyor, sento la crida,
sense cap tornaveu, d'una altra platja.
Marruquegen tudons, La llum es vincla
i escriu paranys de groc a les capçades.
Les hores planen, sòpites i tristes,
ofeses pel pecat que les fa esclaves.
El mar, avui, és una gran mentida.

(ACTE TERCER)

Només el cor sabrà trobar la ruta
on s'aixopluguen somnis i mirades.
Voleien tafetans d'ombres feixugues
encesos per l'aram d'aquesta tarda,
pansida i sense vent, que s'acugula
rere els miralls que em neguen la paraula.
Enyoro el mar, els rínxols que l'espuma,
manyaga i juganera, esfilagarsa
i estén a poc a poc cap a les dunes.
Degota el blau enllà de les muntanyes
esquitxades de llum i de crepuscle.
Pessiguen l'aire brut les gavianes
ofeses per l'oreig que desembulla
esqueis en el sorral. El dia baixa,
solemne i cançoner, amb una corrua
inacabable i mat de farfutalles
a abeurar-se en el cóm de les angúnies.
Folcats d'ostatges muts paren la xarxa
ran dels esculls. Les hores de ningú en
aquests paranys de most i de magrana
sobrefilen trajectes i preguntes
damunt la pell encesa de petjades.

Cau sobre el mar la nit, que tot ho excusa.
Miratges de corall baten les ales
ancorats a un vaivé que ara m'esmussa
records, propòsits, dogmes, fe i miracles,
testimonis d'un maig covat, amb una
infinita recança en els sintagmes
que he volgut garbellar sense mesura
un dia rere l'altre, quan la frase
es deixatava al bol de les mixtures
i es feia entrant en l'àpat de les Parques.
Xipolleja en el mar un tall de lluna
arnada pels burells que li emmascaren
la lluïssor estantissa i granelluda
on fa niu la tristor, i on les imatges,
pansides, de l'oblit, se m'extenuen.
Davant del pou, les hores ja naufraguen
ofertes al no-res. El vent despulla
sanefes d'un groc brut quan les onades
maseguen el ponent. Fa pampallugues,
indolent, un fanal davant la platja.
Cauen estels i l'ombra s'afiganya
oscada per un tel encès, de puntes,
emmanllevat al jaç de les albaides:
cascadeig de foscors en l'hora bruixa
amarada de son i que emmortalla
totes les quietuds desconegudes.
El cel és un forat. Plouen oracles
nuats amb llamperons a la cintura,
tota silenci eixorc, mentre es fa clara,
rere el miralls opacs, una llampuga

esgrafiada amb sofre i esblaimada.
Dorm un badall al fons de l'alba, buida,
apagada i retuda. La complanta
mastega sons d'ivori, s'estarrufa
i esquitxa el darrer verd damunt les algues
cofades de penombra, i amb les ungles
salpebra els finestrals de la mirada.
Dansen dragues i aloges, i s'esfullen
els corriols pel sostre del paisatge
i s'ensutgen els grocs mentre es fa llustre.
Xarboteja un carmí i el vespre es tanca
clapat d'enyors i de malaventures,
i amb ramegalls de zel damunt la falda.
Malda la llum per esborrar la lluna.
Potser Caront vindrà. Sento una barca.

